

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 10 februari 2022 *

”Begäran om förhandsavgörande – Giltighet – Civilrättsligt samarbete – Behörighet att pröva en ansökan om äktenskapsskillnad – Artikel 18 FEUF – Förordning (EG) nr 2201/2003 – Artikel 3.1 a femte och sjätte strecksatserna – Skillnad mellan längden på de bosättningsperioder som krävs för att fastställa behörig domstol – Åtskillnad mellan en person som är bosatt och är medborgare i den medlemsstat där domstolen vid vilken talan väckts är belägen och en person som är bosatt men inte är medborgare i den medlemsstaten – Diskriminering på grund av nationalitet – Föreligger inte”

I mål C-522/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 29 september 2020, som inkom till domstolen den 19 oktober 2020, i målet

OE

mot

VY,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden på andra avdelningen A. Prechal, tillika tillförordnad ordförande på tredje avdelningen, samt domarna J. Passer, F. Biltgen, L.S. Rossi (referent) och N. Wahl,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Europeiska unionens råd, genom M. Balta och T. Haas, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Europeiska kommissionen, genom M. Wasmeier och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser giltigheten av artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1) och vilka följder en eventuell ogiltighet av denna bestämmelse kan få.
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan OE och hans hustru, VY, angående en ansökan om upplösning av deras äktenskap som ingetts till österrikisk domstol.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Skäl 12 i rådets förordning (EG) nr 1347/2000 av den 29 maj 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar för makars gemensamma barn (EGT L 160, 2000, s. 19), vilken upphävdes den 1 mars 2005 genom förordning nr 2201/2003, hade följande lydelse:

”De grunder för domstols behörighet som godtas enligt denna förordning bygger på principen att det måste finnas en verklig anknytning mellan den berörda parten och den medlemsstat som utövar behörigheten. Beslutet att ta med vissa grunder står i samklang med den omständigheten att de redan finns i olika nationella rättsordningar och godtas av övriga medlemsstater.”

- 4 Skäl 1 i förordning nr 2201/2003 har följande lydelse:

”Europeiska gemenskapen har satt som mål att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer garanteras. I detta syfte skall gemenskapen bland annat besluta om sådana åtgärder rörande civilrättsligt samarbete som behövs för att den inre marknaden skall fungera väl.”

- 5 Artikel 1 i denna förordning har rubriken ”Tillämpningsområde”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Denna förordning skall, oberoende av domstolstyp, tillämpas på civilrättsliga frågor om

a) äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap,

...”

6 I artikel 3 i förordningen, med rubriken "Allmän behörighet", föreskrivs följande:

"1. Behörighet att ta upp frågor om äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap skall tillkomma domstolarna i den medlemsstat

a) inom vars territorium

- makarna har hemvist, eller
- makarna senast hade hemvist om en av dem fortfarande är bosatt där, eller
- svaranden har hemvist, eller
- om ansökan är gemensam, någon av makarna har hemvist, eller
- sökanden har hemvist om sökanden har varit bosatt där i minst ett år omedelbart innan ansökan gjordes, eller
- sökanden har hemvist om sökanden har varit bosatt där i minst sex månader omedelbart innan ansökan gjordes och sökanden antingen är medborgare i den berörda medlemsstaten eller, när det gäller Förenade kungariket och Irland, har 'domicil' där,

b) i vilken båda makarna är medborgare eller, när det gäller Förenade kungariket och Irland, båda makarna har 'domicil'.

2. Vid tillämpningen av denna förordning skall termen 'domicil' ges samma innebörd som den har enligt rättsordningarna i Förenade kungariket och Irland."

7 I artikel 6 i samma förordning, med rubriken "Exklusiv behörighet enligt artiklarna 3, 4 och 5", anges följande:

"Talan mot en make som

a) har hemvist inom en medlemsstats territorium, eller

b) är medborgare i en medlemsstat, eller, när det gäller Förenade kungariket och Irland, har 'domicil' inom en av de senare medlemsstaternas territorium,

får väckas vid en annan medlemsstats domstolar endast i enlighet med artiklarna 3, 4 och 5."

Målet vid den nationella domstolen samt tolknings- och giltighetsfrågorna

8 Den 9 november 2011 gifte sig OE, en italiensk medborgare, och VY, som är tysk medborgare, i Dublin (Irland).

9 Enligt den hänskjutande domstolens upplysningar lämnade OE parets gemensamma hemvist i Irland i maj 2018 och bor sedan augusti 2019 i Österrike.

- 10 Den 28 februari 2020, det vill säga efter mer än sex månaders bosättning i Österrike, ansökte OE vid Bezirksgericht Döbling (Distriktsdomstolen i Döbling, Österrike) om upplösning av sitt äktenskap med VY.
- 11 OE har hävdade att en medborgare i en annan medlemsstat än den där domstolen är belägen har rätt att, med stöd av principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet, åberopa att domstolarna i sistnämnda stat är behöriga enligt artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i förordning nr 2201/2003, efter att ha varit bosatt i endast sex månader i den sistnämnda staten omedelbart innan hans eller hennes ansökan om äktenskapsskillnad gjordes. Detta innebär att femte strecksatsen i denna bestämmelse, som kräver en bosättning som har varat under minst ett år omedelbart innan denna ansökan gjordes, inte ska tillämpas.
- 12 Genom beslut av den 20 april 2020 avvisade Bezirksgericht Döbling (Distriktsdomstolen i Döbling) OE:s talan, eftersom den ansåg att den saknade behörighet att pröva talan. Enligt den domstolen syftar den åtskillnad som görs på grundval av medborgarskap i artikel 3.1 a femte och sjätte strecksatserna i förordning nr 2201/2003 till att förhindra att en sökande genom manövrer uppnår att domstolarna i en viss medlemsstat erkänns som behöriga.
- 13 Efter överklagande fastställde Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Regionala domstolen för tvistemål i Wien, Österrike), genom beslut av den 29 juni 2020, Bezirksgericht Döblings (Distriktsdomstolen i Döbling) beslut.
- 14 OE överklagade detta beslut till den hänskjutande domstolen, Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike).
- 15 Den hänskjutande domstolen har påpekat att den åtskillnad som görs i artikel 3.1 a femte och sjätte strecksatserna i förordning nr 2201/2003, beroende på hur länge den berörda personens bosättning faktiskt har varat, endast grundar sig på medborgarskapskriteriet. Den hänskjutande domstolen har erinrat om att det finns personer som är födda och uppvuxna i en medlemsstat utan att vara medborgare i denna medlemsstat, och anser att detta kriterium inte visar på en tillräckligt relevant skillnad i fråga om den aktuella personens integration i och nära anknytning till den berörda medlemsstaten. Den hänskjutande domstolen hyser därför tvivel om huruvida den skillnad i behandling som följer av dessa bestämmelser i förordning nr 2201/2003 är förenlig med principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet i artikel 18 FEUF.
- 16 För det fall denna skillnad i behandling strider mot icke-diskrimineringsprincipen, vill den hänskjutande domstolen dessutom få klarhet i vilka de rättsliga följderna blir i ett sådant mål som det som är aktuellt vid den nationella domstolen.
- 17 Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) har mot denna bakgrund beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolknings- och giltighetsfrågor till EU-domstolen:
 - ”1) Strider artikel 3.[1] a sjätte strecksatsen i [förordning nr 2201/2003] mot icke-diskrimineringsprincipen, som stadfästs i artikel 18 FEUF, eftersom bestämmelsen, beroende på sökandens medborgarskap, som villkor för behörighet för domstolarna i hemviststaten föreskriver en kortare bosättningsperiod för sökanden än den som föreskrivs i artikel 3.[1] a femte strecksatsen i denna förordning?
 - 2) Om den första frågan besvaras jakande:

Leder ett sådant åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen till att huvudregeln i artikel 3.[1] a femte strecksatsen i [förordning nr 2201/2003] är tillämplig på samtliga sökande, oberoende av deras medborgarskap, vilket innebär att en bosättning på 12 månader krävs för att talan ska kunna väckas vid domstolen där sökanden har hemvist, eller ska utgångspunkten vara att en bosättning på sex månader krävs för alla sökande?”

Prövning av tolknings- och giltighetsfrågorna

Den första frågan

- 18 Den hänskjutande domstolen har ställt sin första fråga för att få klarhet i huruvida principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet, som stadfästs i artikel 18 FEUF, utgör hinder för att behörigheten för domstolen i bosättningsmedlemsstaten, enligt artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i förordning nr 2201/2003, är villkorad av en minsta bosättningsperiod för sökanden, omedelbart innan ansökan gjordes, som är sex månader kortare än den som föreskrivs i artikel 3.1 a femte strecksatsen i denna förordning, på grund av att den berörda personen är medborgare i denna medlemsstat.
- 19 Enligt fast rättspraxis kräver principen om icke-diskriminering eller om likabehandling att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se, bland annat, dom av den 17 december 2020, Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl., C-336/19, EU:C:2020:1031, punkt 85, och dom av den 25 mars 2021, Alvarez och Bejarano m.fl./kommissionen, C-517/19 P och C-518/19 P, EU:C:2021:240, punkterna 52 och 64).
- 20 Frågan huruvida olika situationer är jämförbara ska bedömas med hänsyn till samtliga omständigheter som kännetecknar dem. Dessa omständigheter ska bland annat bestämmas och bedömas mot bakgrund av föremålet för och syftet med den unionsrättsakt genom vilken den aktuella åtskillnaden har införts. Dessutom ska principerna och målen för det område som den aktuella rättsakten omfattas av beaktas (se, bland annat, dom av den 6 juni 2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, punkt 29 och där angiven rättspraxis, och dom av den 19 december 2019, HK/kommissionen, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, punkt 67).
- 21 Domstolen har även slagit fast, såvitt avser domstolsprövningen av att principen om likabehandling har iakttagits, att unionslagstiftaren vid utövandet av de befogenheter som den tilldelats har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när dess handlande innefattar val av politisk, ekonomisk eller social art och när den har att göra komplicerade bedömningar och värderingar. Följaktligen kan lagenligheten av en åtgärd på ett sådant område endast påverkas om åtgärden är uppenbart olämplig i förhållande till det mål som de behöriga institutionerna eftersträvar (se, bland annat, dom av den 6 juni 2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, punkt 26).
- 22 Enligt denna rättspraxis är unionslagstiftaren emellertid, även när det föreligger en sådan befogenhet, skyldig att grunda sitt val på kriterier som är objektiva och lämpliga i förhållande till det syfte som eftersträvas med den aktuella lagstiftningen (dom av den 6 juni 2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, punkt 27).

- 23 Det är mot bakgrund av de principer som det nyss erinrats om som det ska prövas huruvida, mot bakgrund av bland annat det mål som eftersträvas med behörighetsreglerna i artikel 3.1 a i förordning nr 2201/2003, en sökande, såsom OE, som har hemvist i en annan medlemsstat än den där vederbörande är medborgare och som inleder ett förfarande för upplösning av äktenskapet vid domstolarna i denna medlemsstat, befinner sig i en situation som inte är jämförbar med den situation som en sökande som är medborgare i denna medlemsstat befinner sig i, vilket innebär att kravet på att den förstnämnda personen ska ha varit bosatt i samma medlemsstat under en längre period innan vederbörande kan väcka talan inte strider mot icke-diskrimineringsprincipen.
- 24 Såsom framgår av skäl 1 i förordning nr 2201/2003 bidrar förordningen till att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer garanteras. För detta ändamål har det i kapitel II och III i denna förordning bland annat införts regler om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar angående upplösning av äktenskap, och syftet med dessa regler är att säkerställa rättssäkerheten (dom av den 25 november 2021, IB (En makes hemvist – Äktenskapsskillnad), C-289/20, EU:C:2021:955, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 25 I detta sammanhang fastställs genom artikel 3 i förordningen, som ingår i dess kapitel II, de allmänna kriterierna för domstols behörighet i mål om äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap. Dessa objektiva, alternativa och exklusiva kriterier tillgodoser behovet av en lagstiftning som är anpassad efter de särskilda behov som konflikter i fråga om upplösning av äktenskap medför (dom av den 25 november 2021, IB (En makes hemvist – Äktenskapsskillnad), C-289/20, EU:C:2021:955, punkt 32 och där angiven rättspraxis).
- 26 Även om det i artikel 3.1 a första–fjärde strecksatserna i förordning nr 2201/2003 uttryckligen hänvisas till kriterierna avseende makarnas eller svarandens hemvist, medger artikel 3.1 a femte och sjätte strecksatserna i förordningen att behörighetsregeln *forum actoris* tillämpas (dom av den 25 november 2021, IB (En makes hemvist – Äktenskapsskillnad), C-289/20, EU:C:2021:955, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 27 I sistnämnda bestämmelser ges nämligen domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium sökanden har hemvist – på vissa villkor – behörighet att avgöra huruvida det aktuella äktenskapet ska upplösas.
- 28 Det föreskrivs i artikel 3.1 a femte strecksatsen i förordningen att en sådan behörighet föreligger om sökanden har varit bosatt där i minst ett år omedelbart innan ansökan gjordes, medan det i artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i samma förordning föreskrivs att bosättnings tiden för sökanden ska minskas till sex månader omedelbart innan ansökan gjordes om sökanden är medborgare i den berörda medlemsstaten (dom av den 13 oktober 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punkt 42).
- 29 Det framgår av domstolens praxis att behörighetsreglerna i artikel 3 i förordning nr 2201/2003, inklusive dem som föreskrivs i punkt 1 a femte och sjätte strecksatserna i denna artikel, syftar till att säkerställa en balans mellan å ena sidan rörligheten för personer inom Europeiska unionen, bland annat genom att skydda rättigheterna för den make som till följd av en kris i äktenskapet lämnat den medlemsstat där makarna hade gemensam hemvist, och å andra sidan rättssäkerheten, i synnerhet för den andra maken, genom att säkerställa att det finns en verklig anknytning mellan sökanden och den medlemsstat vars domstolar är behöriga att avgöra huruvida det aktuella äktenskapet ska upplösas (se, för ett liknande resonemang, dom av den

13 oktober 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punkterna 33, 49 och 50, och dom av den 25 november 2021, IB (En makes hemvist – Äktenskapsskillnad), C-289/20, EU:C:2021:955, punkterna 35, 44 och 56).

- 30 I förhållande till målet att säkerställa att det finns en verklig anknytning till den medlemsstat vars domstolar har en sådan behörighet, befinner sig en sökande som är medborgare i denna medlemsstat och som till följd av en kris i äktenskapet lämnar den medlemsstat där makarna haft gemensam hemvist, och beslutar sig för att återvända till sitt ursprungsland, i princip inte i en situation som är jämförbar med situationen för en sökande som inte är medborgare i den medlemsstaten och som flyttar dit till följd av en sådan kris.
- 31 I den förstnämnda situationen är det nämligen, utan att makens medborgarskap räcker för att avgöra huruvida villkoren i artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i förordning nr 2201/2003 är uppfyllda, redan möjligt att bedöma makens anknytning till den berörda medlemsstaten på grund av den omständigheten i sig att han är medborgare i denna medlemsstat och att han eller hon med nödvändighet har institutionella och rättsliga samt, som regel, kulturella, språkliga, sociala, familjemässiga eller förmögenhetsrättsliga band med den medlemsstaten. En sådan anknytning kan följaktligen redan bidra till fastställandet av den verkliga anknytning som ska finnas mellan sökanden och den medlemsstat vars domstolar utövar nämnda behörighet.
- 32 Denna bedömning stöds av övervägandena i punkt 32 i den förklarande rapport som Borrás utarbetat om konventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål, den så kallade Bryssel II-konventionen (EGT C 221, 1998, s. 1), som har bidragit till lydelsen av förordning nr 2201/2003. Enligt dessa överväganden säkerställer nämligen medborgarskapskriteriet, som numera återfinns i artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i förordning nr 2201/2003, ”att det redan finns en anknytning till den berörda medlemsstaten”.
- 33 Detta gäller i allmänhet inte för det fall en make till följd av en kris i äktenskapet beslutar sig för att flytta till en medlemsstat där vederbörande inte är medborgare. Före äktenskapet har den maken nämligen oftast aldrig haft några band med den medlemsstaten som liknar de band som en medborgare i nämnda medlemsstat har haft. Graden av anknytning mellan sökanden och den medlemsstat vars domstolar är behöriga att avgöra huruvida det aktuella äktenskapet ska upplösas kan följaktligen rimligen fastställas med hjälp av andra faktorer, såsom i förevarande fall kravet på att sökanden omedelbart innan ansökan gjordes ska ha varit bosatt under en tillräckligt lång period, uppgående till minst ett år, i denna medlemsstat.
- 34 Skillnaden mellan den minsta period under vilken sökanden faktiskt varit bosatt i den medlemsstat vars domstolar utövar denna behörighet omedelbart innan ansökan gjordes, beroende på om sökanden är medborgare eller inte i denna medlemsstat, grundar sig dessutom på en objektiv omständighet som med nödvändighet är känd för sökandens maka eller make, nämligen sökandens medborgarskap.
- 35 Om en make eller maka på grund av en kris i äktenskapet lämnar parets hemvist och återvänder till den medlemsstat där han eller hon är medborgare för att ha sin nya hemvist där, kan den andra maken förvänta sig att en ansökan om upplösning av äktenskapet i förekommande fall inges till domstolarna i den medlemsstaten.
- 36 Eftersom respekten för denna andra makes rättssäkerhet säkerställs, åtminstone delvis, genom den institutionella och rättsliga anknytning som medborgarskapet för hans eller hennes make representerar i förhållande till den medlemsstat vars domstolar är behöriga att avgöra huruvida

det aktuella äktenskapet ska upplösas, är det inte uppenbart olämpligt att unionslagstiftaren har beaktat en sådan anknytning vid fastställandet av den faktiska bosättningsperiod som krävs av sökanden i denna medlemsstat, i vilken sökanden är medborgare, eftersom samma anknytning medför att den situation som sistnämnda sökande befinner sig i skiljer sig från situationen för en sökande som inte är medborgare i den berörda medlemsstaten.

- 37 Den åtskillnad som unionslagstiftaren gör i artikel 3.1 a femte och sjätte strecksatserna i förordning nr 2201/2003 grundas visserligen på presumtionen att en medborgare i princip har närmare anknytning till sitt ursprungsland än en person som inte är medborgare i den berörda medlemsstaten.
- 38 Med hänsyn till målet att säkerställa att det finns en verklig anknytning mellan sökanden och den medlemsstat vars domstolar är behöriga att avgöra huruvida det aktuella äktenskapet ska upplösas, kan den objektiva karaktären hos det kriterium som grundas på sökandens medborgarskap, enligt artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i förordning nr 2201/2003, emellertid inte ifrågasättas utan att det utrymme för skönsmässig bedömning som unionslagstiftaren hade när den antog detta kriterium också ifrågasätts.
- 39 Domstolen har, med avseende på ett kriterium som grundas på den berörda personens medborgarskap, dessutom slagit fast att även om det i gränsfall kan uppstå tillfälliga olägenheter vid antagandet av generell och abstrakt lagstiftning, kan unionslagstiftaren inte kritiseras för att ha använt sig av en kategorisering, om denna kategorisering till sin natur inte är diskriminerande med hänsyn till det mål som eftersträvas med den (se, analogt, dom av den 16 oktober 1980, Hochstrass/domstolen, 147/79, EU:C:1980:238, punkt 14, och dom av den 15 april 2010, Gualtieri/kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punkt 81).
- 40 I förevarande fall kan unionslagstiftaren inte kritiseras för att, såvitt avser tillämpningen av behörighetsregeln *forum actoris*, delvis ha grundat sig på kriteriet om sökandens medborgarskap, för att underlätta fastställandet av den verkliga anknytningen till den medlemsstat vars domstolar är behöriga att avgöra huruvida det aktuella äktenskapet ska upplösas, genom att villkora upptagandet till prövning av en talan om upplösning av äktenskapet, när sökanden är medborgare i denna medlemsstat, av att en föregående bosättningsperiod har fullgjorts som är kortare än den som krävs av en sökande som inte är medborgare i nämnda medlemsstat.
- 41 Av detta följer, med hänsyn till målet att säkerställa att det finns en verklig anknytning mellan sökanden och den medlemsstat vars domstolar är behöriga att avgöra huruvida det aktuella äktenskapet ska upplösas, att den åtskillnad som unionslagstiftaren gör i artikel 3.1 a femte och sjätte strecksatserna i förordning nr 2201/2003, på grundval av kriteriet om sökandens medborgarskap, inte utgör en sådan skillnad i behandling på grund av nationalitet som är förbjuden enligt artikel 18 FEUF.
- 42 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet, som stadfästs i artikel 18 FEUF, ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för att behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där sökanden har sin hemvist, enligt artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i förordning nr 2201/2003, är villkorad av en minsta bosättningsperiod för sökanden, omedelbart innan ansökan gjordes, som är sex månader kortare än den som föreskrivs i artikel 3.1 a femte strecksatsen i denna förordning, på grund av att den berörda personen är medborgare i denna medlemsstat.

Den andra frågan

- 43 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning att pröva den andra frågan.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Principen om förbud mot diskriminering på grund av nationalitet, som stadfästs i artikel 18 FEUF, ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för att behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där sökanden har sin hemvist, enligt artikel 3.1 a sjätte strecksatsen i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000, är villkorad av en minsta bosättningsperiod för sökanden, omedelbart innan ansökan gjordes, som är sex månader kortare än den som föreskrivs i artikel 3.1 a femte strecksatsen i denna förordning, på grund av att den berörda personen är medborgare i denna medlemsstat.

Underskrifter